

Даследаваў распаўсюджванне мех. хвалі у вязкай вадкасці, устойлівасць віхравых слаёў, фіз. умовы распаду ламинарнага цяжэння. Працаваў метады цэплавой аховы спускальных касм. апаратаў. Прапанаваў адно з тлумачэнняў праблемы Тунгускага метэарыта. Дзярж. прэміі СССР 1949, 1978.

Тв.: Космічныя існавання ў СССР М., 1970; Аэромеханіка большых скорасцей і космічныя існавання. Избр. тр. М., 1992.

Літ.: Воспоминания об академике Г.И.Петрове. М., 1993. М.М.Касцюковіч.

Г.І.Пятроў.

І.Я.Пятроў.

ПЯТРОЎ Георгій Мікалаевіч (28.8.1888, Масква — 17.7.1960), бел. піяніст, хормайстар, дырыжор і педагог. Засл. арт. Казахстана (1942). Засл. дз. маст. Беларусі (1949). Скончыў Маскоўскую кансерваторыю (1910). Працаваў педагогам у муз. вучылішчах і кансерваторыях Адэсы, Таганрога, Екацярынаслава, Алма-Аты. З 1923 канцэртмайстар хору ў Гомелі, з 1927 выкладчык Мінскага муз. тэхнікума. З 1932 выкладаў у Бел. кансерваторыі (з 1948 дацэнт). Адзін з арганізатараў і педагогаў Бел. студыі оперы і балета (1930—33). У 1933—37, 1945—50, 1959—60 гал. хормайстар і дырыжор Дзярж. т-ра оперы і балета Беларусі. Кіраваў пастаноўкай балетаў «Чырвоны мак» Р.Гліэра (1933), «Дон Кіхот» Л.Мінкуса (1946) і інш.

В.П.Практицова.

ПЯТРОЎ (сапр. К р а ў з е) Іван Іванавіч (н. 29.2.1920, г. Іркуцк, Расія), расійскі спявак (бас). Нар. арт. СССР (1959). Скончыў Маскоўскае вучылішча імя Глазунова (1943). У 1943—70 саліст Вял. т-ра ў Маскве. Сярод партый: Барыс Гадуноў, Дасіфей («Барыс Гадуноў»), «Хаваншчына» М.Мусаргскага), Качубей («Мазепа» П.Чайкоўскага), Мефістофель («Фауст» Ш.Гуно); першы выканаўца партый Марозкі («Марозка» М.Красева), Бястужава («Дзекабрысты» Ю.Шапорына). Зняўся ў кінафільмах «Яўген Анегін», «Коннік без галавы». Дзярж. прэміі СССР 1950, 1951.

ПЯТРОЎ Іван Яфімавіч (30.9.1896, г. Трубчэўск Бранскай вобл., Расія — 7.4.1958), савецкі военачальнік. Ген. арміі (1944), Герой Сав. Саюза (1945). У Чырв. Арміі з 1918. Скончыў ваен. вучылішча (1917), курсы ўдасканалення

камсаставу (1926, 1931). Удзельнік грамадз. вайны. У вял. Айч. вайну камандзір стралк. дывізіі на Паўд. фронце (ліп.—кастр. 1941), каманд. войскамі Прыморскай арміі (кастр. 1941 — ліп. 1942 і ліст. 1943 — лют. 1944), 44-й арміі (жн. — кастр. 1942), Чарнаморскай групы войск Закаўк. фронту (кастр. 1942 — сак. 1943), Паўн.-Каўк. фронту (май — ліст. 1943), 33-й арміі Зах. фронту (сак. — крас. 1944), *Беларускага фронту другога* (крас.—чэрв. 1944), 4-га Укр. фронту (жн. 1944 — сак. 1945) і нач. штаба 1-га Укр. фронту (крас.—чэрв. 1945). Адзін з кіраўнікоў абароны Адэсы (1941) і Севастопаля (1941 — 42). Пасля вайны на камандных і штабных пасадах у Сав. Арміі, у т.л. каманд. войскамі Туркестанскай ваен. акругі (1945—52) і 1-ы нам. галоўнакаманд. Сухпутнымі войскамі (1955—56).

ПЯТРОЎ Ілья (9.6.1903, г. Разград, Балгарыя — 1975), балгарскі жывапісец і графік. Нар. маст. Балгарыі (1963). Герой Сав. Працы (1967). Акад. Балгарскай АН. Вучыўся ў АМ у Сафіі (1921—26; з 1941 яе праф.) і Мюнхене (з 1926). Творы вызначаюцца суровай экспрэсіяй вобразаў, лаканізмам кампазіцыі, стрыманасцю і напружанасцю каларыту: партрэты жанчыны (1941) і дзіцяці (1942), карціны «Партызаны ў дзеянні» (1947), «Гітарыст» (1951), «Мастак» (1952), «Расстрэл» (1954), «Салдацкі бунт каля Добрага-Поля ў 1818 г.» (1956—58), «Партызанская песня» (1959), серыя малюнкаў «Выпрабаванні» (1938), цыкл гравюр, прысвечаных Вераснёўскаму паўстанню 1923 у Балгарыі і грамадз. вайне ў Іспаніі (1936—39) і інш. Аўтар манум. размалёўкі «Дзевятае верасня» ў кінатэатры «Дзімітр Благоеў» у Сафіі (1947). Працаваў таксама як скульптар. Дзімітраўская прэмія 1953, 1961, 1971.

Літ.: Божков А. Илия Петров. София, 1972.

І.Пятроў. Беспрацоўныя. З серыі «Выпрабаванні». 1938.

ПЯТРОЎ Мікалай Васілевіч (3.7.1890, г. Екацярынбург, Расія — 29.9.1964), расійскі рэжысёр, педагог. Нар. арт. Расіі (1945). Д-р мастацтвазнаўства. Вучыўся ў рэжысёрскім класе Маскоўскага маст. т-ра (1908—10, кіраўнік У.Неміровіч-Данчанка). Працаваў у

Александрыйскім т-ры (з 1920 Петраградскі т-р драмы, з 1928 яго дырэктар і маст. кіраўнік), з 1933 маст. кіраўнік Харкаўскага т-ра рус. драмы. З 1939 у Маскве, гал. рэжысёр т-ра транспарту, з 1948 рэжысёр т-ра сатыры (да 1953 гал. рэжысёр), з 1956 т-ра імя А.Пушкіна. Адначасова з 1910 выкладчык, у т.л. ва Усесаюзным ін-це тэатр. мастацтва (з 1946 праф.). Сярод лепшых пастановак: «Штыль» У.Біль-Белацаркоўскага (1927), «Лютасць» Ю.Яноўскага (1930), «Страх» (1931) і «Машачка» (1941) А.Афінагенава, «Вішнёвы сад» А.Чэхава (1944), «З кожным можа здарыцца» (1940) і «Вялікая сіла» (1948) Б.Рамашова (апошні з К.Зубавым, Малы т-р), «Хачіна дзядзькі Тома» паводле Г.Бічэр-Стоу (1948), «Лазня» У.Маякоўскага (1953, з В.Плучакам і С.Юткевічам), «Гулеш» паводле Ф.Дастаеўскага (1956) і інш. Аўтар кніг па рэжысуры, у т.л. «Рэжысёр у тэатры» (1961), «Шляхі да творчасці» (1963). Дзярж. прэмія СССР 1948.

ПЯТРОЎ Мікалай Іванавіч (12.4.1840, с. Вазнясенскае Макар'еўскага р-на Кастрамскай вобл., Расія — 20.6.1921), украінскі гісторык, літаратуразнавец. Чл.-кар. Пецяўбургскай АН (1916), акад. АН УССР (1919). Скончыў Кіеўскую духоўную акадэмію (1865), з 1876 яе прафесар. Аўтар «Нарысаў гісторыі ўкраінскай літаратуры XIX ст.» (1884) і «Нарысаў з гісторыі ўкраінскай літаратуры XVII—XVIII стст.» (1911). Даследаваў праблемы слав. літаратур («Аб уплыве заходнеўрапейскай літаратуры на старажытнарускую», 1872, «Гістарычны погляд на ўзаемныя адносіны паміж сербамі і рускімі ў адукацыі і літаратуры», 1876, «Заходнярускія палемічныя сачыненні» 1894), гісторыі тэатра («Драматычныя сачыненні Георгія Каніскага», 1878, «Стары паўднёварускі тэатр і ў саблівасці вертэп», 1882), гісторыі царквы («Нарыс гісторыі базыльянскага ордэна», 1870), гісторыі Беларусі («Беларусь і Літва», 1890). Яму належаць працы па археалогіі, этнаграфіі, музейнай справе і інш. В.Р.Кір'еў.

ПЯТРОЎ Мікалай Мікалаевіч (14.12.1876, С.-Пецяўбург — 2.3.1964), расійскі вучоны ў галіне анкахірургіі, адзін з заснавальнікаў сав. анкалогіі. Чл.-кар. АН СССР (1939). Акад. АМН СССР (1944). Герой Сав. Працы (1957). Скончыў Ваенн.-мед. акадэмію ў Пецяўбургу (1899). У 1913—58 у Ін-це ўдасканалення ўрачоў у Пецяўбургу (заг. кафедры), адначасова ў 1921—25 у 1-м Ленінградскім мед. ін-це. У 1926 заснаваў і ўзначаліў Ленінградскі анкалагічны ін-т. Навук. працы па тэарэт., эксперым. і клінічнай анкалогіі, ваенна-палявой хірургіі, транспланталогіі, дэанталогіі, хірург. лячэнні туберкулёзу, язавай хваробы страўніка і дванаццаціперснай кішкі. Дзярж. прэмія СССР 1942. Ленінская прэмія 1963.

ПЯТРОЎ Мікалай Паўлавіч (25.5.1836, г. Трубчэўск Бранскай вобл., Расія — 15.1.1920), расійскі вучоны ў галіне механікі. Ганаровы чл. Пецяўбургскай АН (1894). Скончыў Пецяўбургскую інж.